

Undtagelse fra dem af det ærede Medlems Partifæller, som jeg har haft Lejlighed til at forhandle med om Lovforanstaltninger paa andre Omraader, som skulde tjene til at naa frem til Besparelser i Statens Husholdning og den kommunale Husholdning. Enten er det radikale Venstres Ordførere principielt enige med Regeringen, men mener ikke, at man bør naa til en saa stor Besparelse, som Regeringen stiller Forslag om, eller ogsaa er man, saaledes som i det her foreliggende Tilfælde, principielt uenig med Regeringen, men rede til at søge tilsvarende Besparelser tilvejebragt paa anden Maade. Det er de to Melodier, som radikale Ordførere spiller, saa saare de Forslag, der tilsigter at opnaa sunderne Tilstande i Husholdningen baade i Stat og Kommuner, er paa Reper-toiret. Det er den sidste Melodi, det ærede Medlem her har spillet. Men enten det nu er den ene eller den anden Melodi, der lyder: Summa summarum bliver en Medvirker fra det radikale Venstres Side til Fremme af de Formaal, som det i det store og hele vedkender sig, af overordentlig ringe Værdi.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger angaaende forskellige Punkter i Lovforslaget og spurgte bl. a., hvad det første Afsnit om Arbejdsanvisning angaar — et Afsnit, om hvilket det ærede Medlem jo for øvrigt var enig med Regeringen —, om der er indbetalt mange Bøder fra Arbejdsgivere som Følge af Undladelse af at anmelde anviste Arbejdes Udeblivelse fra Arbejdspladsen. Jeg maa sige, at jeg har ikke Materiale ved Haanden til at svare det ærede Medlem paa dette Spørgsmaal. Men den Formodning, som det ærede Medlem fremførte om, at det vist kun var et ringe Antal Bøder, som er betalt i den Anledning, er ganske sikkert rigtig. Jeg er heller ikke tvivlende, naar jeg søger Forklaringen derpaa i dette, at man ikke har taget sig særlig varmt af det Paalæg, som man i Henhold til den gældende Lovgivning ogsaa paa dette Punkt hidtil har haft, naar saadan Udeblivelse finder Sted. Jeg tror, det ærede Medlem ser ganske rigtig paa dette Spørgsmaal: Udeblivelsernes Antal er utvivlsomt betydeligt og Antallet af Tilfælde, hvor Arbejdsgiverne opfylder Lovens Bestemmelser, sikkert ringe. Nu uddrager det ærede Medlem deraf den Slutning, at saa bør Bestemmelserne herom udgaa. Derpaa er jeg dog ikke saa sikker. Jeg tror ikke, at en Bestemmelse bør fjernes, selv om den ikke i højere Grad bringes til Udførelse,

naar man erkender, at den angiver et rigtigt Princip. Bestemmelsen taler dog til Arbejdsgivernes Pligtfølelse paa en Maade, som, selv om den ikke altid vækker denne Følelse tilstrækkelig stærkt, dog neppe bør bringes til Ophør af Hensyn til, at den ikke i alle Tilfælde er virksom.

Det ærede Medlem udtalte ogsaa en Formening om, at man i § 9 uberettiget havde opretholdt de hidtidige Betingelser for at kunne betegnes som ubemidlet i nærværende Lovs Forstand. Det ærede Medlem mente, at de hidtidige Formuegrænser under Hensyn til Kronestigningen var for høje, og jeg skal ikke bestride Rigtigheden af denne Betragtning. Det er nu imidlertid Formuegrænser, som fandtes i Arbejdsløshedsloven under den gamle Parikrone, som man ikke ændrede i Loven af 1921, og som jeg derfor heller ikke har syntes, der var nogen Anledning til nu at ændre; thi at give Arbejdere Adgang til at komme ind under Forsikringens Goder, det forekommer mig at være af saa megen Værdi, at Formuer af den Størrelse, som her er Tale om, ikke bør være en Hindring. Og de bør saa meget mindre være det, som den rene Understøttelse, den fortsatte Hjælp, jo nu foreslaas at skulle bortfalde. Hvis man skulde blive ved med Udbetalingen af fortsat Hjælp, er jeg enig med det ærede Medlem i, at saa burde man enten væsentlig nedsætte Formuegrænserne og derigennem begrænse Adgangen til Kasserne for Arbejdere med Formue eller ogsaa fuldstændig udelukke Arbejdere med Formue fra Adgangen til den ekstraordinære Hjælp. Men nu bortfalder denne jo; og derfor har jeg ikke ment, der er nogen Anledning til paa dette Punkt at ændre de Satser, som i saa lang Tid har været gældende.

Det ærede Medlem syntes, for øvrigt i Overensstemmelse med, hvad det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds har bemærket, at Udtrykket „Arbejde af passende Varighed“, som er benyttet i § 10, var et uklart Udtryk, som ikke burde findes i en Lovtekst. Jeg kan for saa vidt godt give det ærede Medlemmer Ret i, at det er et Udtryk, som er i nogen Maade udfyldende; men det maa det ogsaa være, for at Bestemmelsen kan komme til at svare til sin Hensigt. Jeg har i øvrigt under Forhandlingen i Folketinget gjort Rede for, hvad der ligger i dette Udtryk. Man har dermed ment, at der maatte være sikret vedkommende Arbejde under saadanne Forhold, at man ikke paa Forhaand maatte gaa ud fra, at det var et Arbejde af midlertidig Karakter; og ved Arbejde af midlertidig Karakter forstaaer